

Et af udvalgets spørgsmål til indenrigsministeren og dennes svar herpå*Spørgsmål 9:*

Ministeren bedes foretage en sammenligning mellem den danske og den norske ordning om repatriering og herunder give sin vurdering af årsagerne til, at eksempelvis så mange flere bosniere er repatrieret fra Norge end fra Danmark, samt oversende eventuel dokumentation for virkningerne af den norske ordning til udvalget.

Svar:

De gældende danske og norske repatrieringsordninger indeholder en række af de samme grundelementer, men adskiller sig markant med hensyn til fortrydelsesrettens udstrækning og i mindre omfang på enkelte andre områder.

Der har i begge lande været henholdsvis en generel og en særlig repatrieringsordning. Den generelle ordning i Danmark omfatter både flygtninge og indvandrere, mens den i Norge kun omfatter flygtninge. Den særlige ordning vedrører i begge lande bosniske krigsflygtninge. I Norge ophørte denne ordning ved udgangen af 1998, og denne gruppe af personer er nu omfattet af den generelle ordning. I Danmark omfatter den særlige ordning alene personer med midlertidig opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. (jugoslaverloven). I Danmark er hovedparten af de tilbagevendte bosniske flygtninge repatrieret efter den generelle ordning.

I begge lande dækkes rejse- og transportudgifter, ligesom der kan ydes støtte til den umiddelbare etablering i hjemlandet. Hjælpen til etablering er højere efter den danske ordning end efter den norske. Hjælpen til etablering efter den generelle danske ordning udgør således DKK 16.251 pr. voksen og 5.417 pr. barn, hvorimod hjælpen til etablering efter den generelle og særlige norske ordning udgør NOK 10.000. Efter både den generelle og særlige ordning ydes i

Norge NOK 5.000 til transport af personlige ejendele, og i Danmark støtte til transport af 1 m³ personlige ejendele pr. voksen og ½ m³ pr. barn. I Danmark ydes der herudover efter den generelle ordning DKK 5.475 til transport af erhvervsudstyr.

I Norge blev der ud over den ovennævnte hjælp til etablering og transport desuden ydet et beløb på NOK 5.000 til lokalsamfundet pr. person, der repatrierede i medfør af den særlige ordning for bosniske krigsflygtninge, samt et beløb på NOK 5.000 til personer, der har opholdt sig i Bosnien-Hercegovina et år efter udrejsen fra Norge.

Der er endvidere i begge lande en fortrydelsesret for flygtninge, der repatrierer. I Danmark er fortrydelsesretten efter den generelle ordning på 6 måneder, hvis flygtningen har haft ophold i Danmark i under 6 år, og på 12 måneder, hvis flygtningen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 år. Efter den særlige ordning for personer med midlertidig opholdstilladelse efter jugoslaverloven er der 3 måneders fortrydelsesret. I Norge er der en generel fortrydelsesret på 2 år for flygtninge med permanent opholdstilladelse og på 1 år for flygtninge uden permanent opholdstilladelse. Efter den særlige norske ordning for bosniske krigsflygtninge var der en fortrydelsesret på 2 år.

I Norge administreres repatrieringsordningen af Utlendingsdirektoratet, som afgør konkrete sager om hjælp til repatriering. I Danmark er afgørelseskompetencen derimod decentraliseret, da afgørelser i sager om hjælp til repatriering træffes af de kommunale socialforvaltninger. Rådgivningen af udlændinge, der ønsker at repatriere, foretages i Norge af Utlendingsdirektoratet, hvorimod opgaven i Danmark varetages af Dansk Flygtningehjælp.